

Arrest

nr. 68 177 van 10 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2011 heeft ingediend om te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 juni 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 maart 2010 dient verzoekster een visumaanvraag-gezinshereniging in als echtgenote. Op 13 augustus 2010 wordt het visum afgegeven.

Op 17 september 2010 meldt verzoekster zich aan bij de gemeente Gent om zich te laten inschrijven.

Op 29 mei 2011 wordt een negatief verslag van samenwonen opgesteld.

Op 24 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 juli 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde N.E.A., A.A. geboren te (...), onderdaan van Ivoorkust, verblijvende te (...) toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, § 2, eerste lid, 2°, van de wet):

Uit het verslag van de politie van de stad Gent d.d. 29 mei 2011 blijkt dat betrokkene niet meer samenwoont met haar echtgenoot de heer B. A. Ze is sinds enkele maanden verdwenen aldaar. Ze zou naar Nederland zijn doch de echtgenoot weet niet waar ze er ergens verblijft.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2", van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen dertig dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De Dienst Vreemdelingenzaken trekt verzoeksters verblijfsrecht in om de reden dat de verzoekster niet met haar echtgenoot samenwoont.

Uiteraard kan de verzoekster niet akkoord gaan met deze motivering.

4.1.3.

Dat de bestreden beslissing ingaat tegen de gezinsrealiteit.

Het motief van weigering kan dan ook moeilijk doorgaan als een draagkrachtig motief.

De verzoekster en haar echtgenoot wonen inderdaad sinds juni 2011 weer samen nadat zij zich verzoend hebben.

De echtgenoot verklaart zelf dat zij zich verzoend hebben (zie aangewend stuk met nr. 3).

Een relatie kan inderdaad soms gepaard gaan met ups en downs.

Het zou evenwel te ver gaan om aan de verzoekster het verblijf te weigeren nu duidelijk blijkt dat er wel degelijk gezamenlijke vestiging is ;

Bovendien geschiedde de verzoening vóór het nemen van de bestreden beslissing en de kennisgave ervan aan de verzoekster;

De wet gaat eveneens uit van een werkelijk gezinsleven;

Verzoeksters standpunt werd eveneens niet gehoord én dus ook niet beoordeeld.

Een tijdelijke onenigheid kan werkelijk niet de basis vormen voor de verregaande weigering van verblijf.

Het is niet omdat de verzoekster en haar partner tijdelijk uit elkaar gaan dat zij geen werkelijk gezinsleven hebben.

4.1.4.

Art. 11 § 2 Vreemdelingenwet stelt:

"Art. 11

§1

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, in één van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden voorzien door een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in één der gevallen voorzien in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die

een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in (..)bijlage aan deze wet;

4° de vreemdeling heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt [die van doorslaggevend belang zijn geweest] om te worden toegelaten tot een verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.

§2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

4° de vreemdeling heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt [die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf], of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de periode waarin de vreemdeling toegelaten is tot een verblijf voor beperkte duur. In dit verband vormen de redenen vermeld in het punt 1°, 2° of 3° een voldoende motivering gedurende de eerste twee jaren na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. In de loop van het derde jaar na de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend, volstaat deze motivering enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.

De minister of zijn gemachtigde houdt in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In deze gevallen zal hij de betrokken persoon op de hoogte brengen van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

4.1.5.

Er kan dan ook moeilijk gesteld worden dat de bestuursoverheid aan een voldoende en integrale feitenvinding deed als blijkt dat de verzoekster in deze niet gehoord werd én de bestuursoverheid moet vaststellen dat er wel degelijk een werkelijk gezinsleven is."

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoekster niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt zoals vereist in artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing ingaat tegen de gezinsrealiteit nu zij en haar echtgenoot sinds juni 2011 weer samenwonen nadat zij zich hebben verzoend. Deze verzoening dateert van vóór het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeksters standpunt werd ten onrechte niet gehoord noch beoordeeld.

Vooreerst dient de Raad te benadrukken dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van verzoeksters verblijfsrecht, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de feiten is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster verwijst naar het schrijven van haar echtgenoot bij het verzoekschrift gevoegd en waarin hij verklaart dat zij terug samenwonen en zich hebben verzoend. De Raad stelt vast dat dit schrijven dateert van 3 augustus 2011 en verweerder er bijgevolg onmogelijk rekening mee kon houden bij de beoordeling van de feiten op 24 juni 2011. Verweerder kan enkel rekening houden met de gegevens die hem gekend zijn op het ogenblik van de beslissing.

Verzoekster wijst op de verzoening tussen haar en haar echtgenoot sinds juni 2011 en reeds voordat de bestreden beslissing werd genomen. De Raad stelt echter vast dat het administratief dossier geen stuk bevat waaruit de verzoening tussen betrokkenen blijkt. Verweerder had aldus geen kennis van de verzoening tussen betrokkenen dat thans voor het eerst in het verzoekschrift wordt opgeworpen.

Verzoekster verwijt verweerder dat zij met betrekking tot haar standpunt niet werd gehoord. Uit het politieverlag van 29 mei 2011, waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat verzoekster niet meer samenwoonde met haar echtgenoot, dat zij vertrokken was naar Nederland en dat haar echtgenoot niet wist waar ze verbleef. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder uit deze feitelijke vaststellingen concludeert dat er geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer was. Deze vaststellingen volstonden aldus om de bestreden beslissing te nemen zonder miskenning van de zorgvuldigheidsplicht. Uit het politieverlag blijkt dat verzoeksters echtgenoot, naar aanleiding van de woonstcontrole, op 25 mei 2011 om 11.00 uur werd aangetroffen op het adres en werd gehoord met betrekking tot de afwezigheid van verzoekster. Waar verzoekster thans wijst op de verzoening blijkt uit de stukken van het dossier niet dat haar echtgenoot, na het gehoor op 29 mei 2011, verweerder op de hoogte heeft gebracht van de verzoening die zich, zoals verzoekster beweert, ondertussen zou hebben voorgedaan. Ook verzoekster heeft nagelaten verweerder tijdig op de hoogte te brengen van de gewijzigde situatie sinds de woonstcontrole op 29 mei 2011. Verzoekster kan verweerder aldus niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met haar "*standpunt*" dat zij thans voor het eerst naar voor brengt en waarvan verweerder geen kennis had. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met gegevens waar hij geen kennis van heeft.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 11 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM laat zij na uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepalingen door de bestreden beslissing zijn geschonden waardoor deze grieven niet kunnen worden beschouwd als een 'middel'.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN